

בחלוצ הפלישה לסיציליה
- 1943 - מתוך הספר
"ראשי החנית" לג' אלטיארי

הריינג'רים נוחתים בחוף ג'אלה

שלושת המבחנים של אנשי "חוד החנית": הסתערות על
חוף - קרב להשתלטות על עיר - הדיפת טנקי האויב

אל החוף "האדום" וה"הירוק". אישם באגפנו הימני, נמצאו הסירות "בואז" ו"ג'אפרס", ומשמאלנו שטו הסירות "סאבאנה" והמשחתות "שובריק" ו"מאדוקס".
היתה זו חוויה מסלידה מאין כמוה, ומחלת-הים העכירה חויה זו ביתר-שאת. על המראות וקולות-הקרב השטניים נוספו הרגעים בהם נמצאה סירתנו כחלופה על בלימה על רוכסו של גל, עת המנועים קרקשו קולנית באויר, כמנועי מטוס.
עמדה השעה 0300. בעוד חמש-עשרה דקות תגיע שעת ה"ש", וכל דקה היתה כנצח של אימה — אימה מפני הדברים המחרירים הנראים לפנינו, והמתפוצצים סביבנו, ואימה מפני הבלתי-ידוע, האורב לנו על שפת-החוף. בהסתערנו קדימה אירעה התפוצצות אדירה לידנו משמאל, שהגביהה את סירת-ההסתערות שלנו מעלה-מעלה והטיחה אותה מטה בחבטה מחרשת-אזוניים — חבטה שעיקמה את לוחות-השריון שעל דפנות הסירה, והטילה אותנו איש על אחיו בנגיחת-אימים; קסדות רובים נקשו ושקשקו ואני חשתי כמו קיבתי נסחטה במסחטה. מרגמות-האויב היו עתה מסווחות עלינו והגדול בזקורים שעל החוף לכד אותנו שוב באלומת אורו — לכידה שאינה מרפה.

אותו רגע חלפה-עברה לפני חרטומו סירת-סיוע-אש בריטית, שהגיחה מאישי, כשתותחיה האוטומטיים זעירי-הקוטר יורים

שלושים-וארבעה ריינג'רים חשוקי-שפתיים, דרוכי-שרירים. קרסו מטה, מחזיקים בכוח בכלי-נשקם, עת סירת-ההסתערות שלנו, המאוישת בצות בריטי, שקעה ל"שוקת" צמוקה שבין הגלים ואחר זינקה מעלה, הישר לתוך אלומת אורו המסנורת של זרקור מגוש. לרגע שאין-לורסוף שטף אותנו הזוהר העז, ונטע בנו הרגשה, כי הננו ערומים לגמרי ונכלמים. אחר, בטרם נתפסנו ל"פחד-הבימה", נבלעה סירתנו שוב — תודה לאל — בחשכת בקעת-גלים חברותית אחרת; אלא שמיד התנשאה מעלה, ושוב נמצאנו מוארים, בנוסח הופעת "הדרן". כל אימת שעלינו על רוכסו של גל ראינו במקוטעין את התופת המחרידה המצפה לנו על שפת-החוף של ג'אלה. פגזי-תותח נותבים, כחולים וירוקים — הצבעים החביבים על האיטלקים — היו מנקבים את הלילה וניתזים מן המים הגועשים, לכל אורכה של שפת-החוף. שלושה או ארבעה זרקורים אדירים היו מצליבים את אלומותיהם המסמאות כלפי הים, והזוהר התכלכל של פצצות-מרגמה מתפוצצות ניקד את הגלים המשאגים. הרחק, בפנים הארץ, מעבר לג'אלה, נראה לנו נוגה אדום, שלא-מעלמא-הדין, שעלה מן הדליקות שחוללו מפציצינו, ומהזיקוקין שהם הטילו. הישר לפנינו ראינו את אור-הירכתיים המרגיע-חששות של סירת-המנוע אשר כיוונה את דרכה של שייטת-הסירות שלנו

שפת-החוף ממש, בטרם יפתח באש. על כן, כמפקד טוב, החליט ויצ"ק כי יחצה בראש אנשיו את החוף בזינוק-בזק, ויחסוך בכך חיי אנשים רבים ככל האפשר.

ההגאי הבריטי ניוט במומחיות את סירת-ההסתערות במים הרדודים, ובשעה 0300, בדיוק נמרץ, שחקה קרקעית הסירה את שפת-החוף התלולה. עוד קודם שנגע הכבש בפני המים קפץ הלויטננט ויצ"ק מעליו אל תוך המים שעומקם עולה על חצי מטר, בצעקו: „אחרי!“ בדשדשו חיש בגלי-החוף הגוע-שים הפך פניו וראה, כי הריינג'רים באים אחרי וחסירה מתרוקנת במהירות. קולו החד, המצוה של אנדרא נשמע לו צועק: „נעו מהר ואל תצטופפו לקבוצות!“

ויצ"ק שילח את רגליו הארוכות, השריריות, בפסיעת הריינג'רים בת מאה עשרים-וחמישה הסנטימטר — ברוצו כדי לחצות את שפת-החוף, כלפי המצוק. עתה נתמקדו מחשבותיו, בלא ספק, במשימתו: לפלס את דרכו אל תוך העיר, ולאבטח את אגף הימין של ג'אלה, כשהוא יוצר מגע עם הדיביזיה ה-1, שתעלה בחוף באותה שעה עצמה. נושמים ונושפים בכבדות, עמוסים לעייפה בפונדות תחמושת כבדות ובפצצות-מרגמה, חשו אחרי הריינג'רים, מדורבנים ללא-הרהר על-ידי ראנדאל ואנדרא.

כה מהירה היתה התקדמות הריינג'רים על-פני שפת-החוף החולית הרכה, וכה עזה היתה תנופת ההסתערות של גופו-תיהם, ששעה שהתפוצצות הראשונה קרעה את הלויטננט ויצ"ק לגזרים, כבר העמיקה חדור כמחצית המחלקה לשדה-המוקשים ונמצאה דורכת על חוטי תיל-ממערב בלא שתוכל לבלום הסתערותה. סביב האנשים ומתחת לרגליהם התפוצצו ה„מוקשים-הקופצים“, מטילי-האימה, ורימוני-היד הממולכדים ושילחו בהם רסיסי-מתכת ניתזים שחדרו ברוביהם, בקסדותיהם ובבשרם. הקצין שהוביל את המחלקה הראשונה נתעור, נתהמם, ונפל ארצה כשכפותיו על עיניו. ארבעה רובאים, שנמצאו מאחרי הלויטננט ויצ"ק, מימנו ומשמאלו, נהרגו מיד, והצריחות הנוראות של הפצועים מילאו את הלילה. ראנדאל הארים, שמצא עצמו ליד הלויטננט ויצ"ק, חש שרגליו כושלות תחתיו. והדף רבי-עצמה הרימו והטיחו לאחור, אל הריינג'רים הבאים אחריה. מקץ רגע התרומם וצעק אל הריינג'רים לעזור על עמדם. אחר-כך שמע את קולו של הווארד אנדרא, סמל-המחלקה, צועק ממרגלות הצוקים. אנדרא ועוד ריינג'רים אחדים הצליחו לחצות את שדה-המוקשים.

ראנדאל נע חיש בין הריינג'רים שנותרו בשדה-המוקשים, מצא שביל המוליך חזרה אל שפת-החוף, והדריך את השלמים בגופם ואת הפצועים אל מקום-מבטחים. ארצו חש ראנדאל לראשונה בכאב נוקב בשמאל החלק התחתני של בטנו. לחרדתו חשו אצבעותיו בפצע פעור של עשרים סנטימטרים ופצעים אחדים קטנים מזה.

„חובש! חובש!“ בכל אשר פנה נמצאו פצועים קשה, אלה יותר ממנו ואלה פחות, הצועקים לעזרה. אחדים היו מרוששים מכדי שיוכלו לצעוק ושכבו דומם, מצפים למות רבי-החסד. אולם דעתו של ראנדאל נתונה היתה לדברים חשובים יותר מקריאה לעזרת חובש. כחצי ממספר אנשי המחלקה נהרג או נפצע. הנותרים טרודים היו בטיפול בפצועים, וריינג'רים מספר חצו עם אנדרא בשלום את שדה-המוקשים. המחלקה השניה החלה עתה לעלות לחוף והיה צורך להנחות אותה

כאחזי-טירוף אל הזרקור. כצרעה ימית שאחו בה שגעון הפליגה הישר קדימה, כטורפדו, אל הזרקור המציק, וירתה בו עד שהחשיכה אותו. לא יכולנו לעצור ברוחנו. תרועת הרנחה פרצה מגרונותינו הניחרים, כאות תודה, שציה-המלחמה היה ראוי לה. אולם זה לא בלם את מרגמות-האויב. סדרה מהירה של התפוצצויות תחמה את כל גלי-ההסתערות כולו; ולפנינו, מימין, ראיתי, לאורה הזוהר של התפוצצות, שאחת מסירות-ההסתערות שלנו נפגעה פגיעה ישירה.

בנגוהות האש הנורית מן החוף ראינו ראשים מספר המת-אמצים שלא לשקוע במים. שפת-החוף שנקבעה כמסרתנו נמצאה עדיין מרוחקת כשלוש-מאות מטרים מאתנו, ואש מקלעים נורתה בשצף מתוך מצדיותיה. לפני הקפיטן ניי ניצבה ברירה קשה: להמשיך הישר אל שפת-החוף ולאסור קרב על המצדיות, או לאבד דקות אחדות באיסוף הריינג'רים הנאבקים במים — שמהיותם כרוכים ברצועות סבוכות של חגורי-הבד, עמוסי תחמושת ושאר ציוד, טביעתם היתה ודאית. אסיר-תודה הייתי לו עת הרעים בקולו, מעל לשאגת המנועים, אל המלח ההגאי: „נאסוף אותם!“

הנוט הודרו להאיט את מהירותנו, עד שנמצאנו נסחפים לעבר הריינג'רים הנואשים, שקריאותיהם החרדות „הצילו! הצילו!...“ אנוחנו טובעים!“ מילאו את לבנו חמלה. מעשה-הרחמים זה הציל, כפי שיתברר להלן, את חיי כל המחלקה כולה.

★

בעודנו מאיטים, לאסוף את הריינג'רים הטובעים, היתה סירת-ההסתערות מס' 712, ועליה המחלקה הראשונה של פלוגה ד', קרבה כדי לעלות בחוף מימיננו, בחוף ה„ירוק“. לפנינו, על-ידי המלח הבריטי שאייש את המקלע, נמצא לויטננט-המשנה ואלטר ויצ"ק, המורה לפיסילוגיה ממינאפוליס שבמינאסוטה, בעל השער הזהוב, המקורזל.

האנשים, הישובים בדריכות והמצפים לרגע בו תשחק קרקעית הסירה את החול, חשו בטחון-עצמי רב. שום פלוגה לא זכתה לאימון יסודי יותר מפלוגתם. בדרכונו של ויצ"ק, ראנדאל הארים (הרב-סמל), אנדרא (סמל-מחלקתי) ואחרים הוכיחה פלוגה ד' החדשה באימוניה שיש בה רוח ויש בה יכולת יוצאים-מגדר-הרגיל, ומשום כך הוענקה לה הזכות לעלות באחד השטחים הקשים ביותר של „החוף-הירוק“.

הלויטננט ואלטר ויצ"ק — אילו נוטה היה באותו מעמד להרהר בעתידו — רשאי היה לחזות לעצמו התקדמות מזהירה בהמשך המלחמה. בשל סגולותיו הבולטות בזיכרים שבאומץ ובמנהיגות, אותם הוכיח בקרבות קודמים, נבחר על-ידי הקולונל דארבי (מפקד-הגדוד) להיות מפקד פלוגה, והוא אך בן עשרים-ושלוש. כך, תוך שמונה חודשים, התקדם מדרגת סמל המפקד על כיתה לדרגת לויטננט, שבידיו מופקד גורלה של פלוגת ריינג'רים — מעמד המקנה כרגיל לבעליו דרגת קפיטן.

כאשר קרבה סירת-ההסתערות לחוף חש בודאי הלויטננט ויצ"ק הקלה רבה בראותו, כי שטח שפת-החוף שהישר לפניו שרוי בדממה ובאפלה, בניגוד להבהובי רשפי-האש הרבים שבאגפים. משמאלו, שם צריכה פלוגה ר' לעלות עוד מעט בחוף, ירקו אש הימה שיש מקלעים ושני תותחים. אולם הדממה ששררה נוכח פלוגה ד' עלולה לצפון בחובה אויב הממתין באורך-רוח עד אשר יגיעו הריינג'רים עד אל

דרך שדה-המוקשים. הקצין שנתעורר, "יצא מכלל פעולה". ראנדאל הנמיק, איפוא, את חגורת-הבד עד שכיסתה על פצעו. הידק מעליה את חגורת-המדים שלו, ונטל לידי את הפיקוד.

לזמן זה הגיעה למקום המחלקה השנייה, שכבר הוזרה מפני הסכנה על-ידי רץ, והלויטנט הצעיר והחדש שלה, בשמעו על השואה שעלתה בגורלה של המחלקה הראשונה, איבד עשתונותיו. באותו רגע של הכרעה ארע לקצין ביש-גדא זה הדבר האיום-מכל העלול להתרחש לאדם — הוא נכשל כמפקד, נתגלה כחסר-אונים ונטול-אומץ בעיני אנשיו הוא. הוא עמד על עמדו — אדם שבור.

ראנדאל האריס, לאחר התיעצות קצרה אם אנדרא, רמו לקצין לעבור אל מאסף הפלוגה, הוא, ראנדאל האריס, לוקח לידי את הפיקוד, ופלוגה ד' תשלים את משימתה.

כשהוא ארד אנדרא מכונן בצעקות מהצוקים, מצא ראנדאל שביל בשדות-המוקשים, והוליך את שארית הפלוגה — להוציא פלגה שנשארה לטפל בפצועים — במעלה הדיק התלול, עד שעלו האנשים על דרך-עפר, שנתמשכה במקביל לצוקים, על חלקם התחתון. דרך זו נחצבה בתוך צלעות הצוקים, כדי לשרת ולתספק את מצדיות-הבטון ואת עמדות שקי-החול של המקלעים, שירקו עתה אש כלפי המחלקה הראשונה של פלוגה ו' — מחלקתנו — שקרבה ובאה כדי לעלות בחוף.

אותן מצדיות לא היו, כלל, יעדיה של פלוגה ד'. משעלתה על הצוקים, נועדה זו להסתער אל תוך ג'אלה, ולטהר את אגף-הימין של העיר. אולם פלוגה ד' נמצאה במצב פנטסטי — היא עברה את שדה-המוקשים, ולפניה הדרך העוברת בסמוך למצדיות — ובעורפן.

"פלוגה ו' תחוסל על-ידי מצדיות אלו. אסור לנו להניח להן לירות. המשימה שלנו תצטרך להמתין", אמר ראנדאל לאנדרא.

"קדימה!" אמר אנדרא ושלף את רימוניו.

בהשאירו את פלוגה ד' בהיערכות הגנתית רץ ראנדאל, כשהוא מחזיק בבטנו ואינו מספר לאיש על פצעיו, במורד הדרך, לעבר שורת המצדיות, ואנדרא אחריו. כמעט בלא לעצור בא

ראנדאל אצל מצדית ממנה ירה תותח-קל, קרב אל הפתח האחורי שבמעטה-הבטון שלה, הטיל פנימה רימון והמשיך לרוץ במורד הדרך, בעברו על-פני אנדרא, שהגיע אצל המצדית השנייה. תוך דקות ספורות הטילו אנדרא וראנדאל, בדלגם ממצדית אחת למשניה, את כל רימוניהם, שיתקו שבע מהן והרגו כעשרים איטלקים. כל מבצע המצדיות כולו ארך פחות מחמש דקות. עתה, בחושו ברפיון מחמת איבוד דם, ומתוך מכאבים, נשען ראנדאל אל עמדת שקי-חול. בחשיכה מצאה ידו את תרמיל העזרה-הראשונה שלו, בזק סולפה לתוך פצעו והידק מעליו את חגורת-המימיה.

"אתה בסדר?" שאל אנדרא, כבואו אצלו.

"רק עוצר כדי לנשום קצת", שיקר ראנדאל. "בוא, נחזור לפלוגה. המלאכה שלנו עודה מצפה לנו".

הם רצו בחזרה אל פלוגתם. הריינג'רים של פלוגה ד' משתורו אליהם מפקדיהם הנועזים, נשתלבה רוחם. פלוגה ד' טעמה טעמו של דם, של עצמה ושל האויב. פלוגה ד' היתה כמסורפת ללחימה. בנועם אחרי ראנדאל ואנדרא זינקו אל תוך ג'אלה, וגבו מן האויב מחיר גבוה בעד ויציק והאחרים, ואף הוכיחו למש"קים המפקדים עליהם כי ראויים הם למפקדים נעלים שכמותם.

★

בעוד כל הדברים הללו מתרחשים, שוב זועזעה קשות סירת ההסתערות שלנו מהתפוצצות עזה, לאחר שאספה את הריינג'רים הטובעים. האיטלקים פוצצו במטעני-נפץ את המזח שמשמאלנו, כדי למנוע מאניותינו מלפרוק בו גייסות ואספקה. קרבנו אל החוף ולהפתעתנו ולרוחנתנו נדמו, דממה מוזרה, אותם מקלעים ותותחים שהיו מטיחים בנו את אשם בפראות וזעמת. לא ידענו ולא כלום על הדרמה שהתחוללה שם בהתקדמנו לחוף. מאחר שציה-מלחמה לא הרעיש בתותחיו גורת-חוף זאת, הניחו רבים שהמקלעים והתותחים האיטלקיים איבדו, בפשטות, את אומץ-רוחם ואמרו די... או שמא החליטו להמתין וללכוד אותנו באשם בעלותנו על שפת-החוף.

היתה זו נחיתה רטובה. הקפיטן ניי, ארוך-הרגליים קפץ למים שעמקם למעלה מחצי מטר ומיד מאחוריו דילג בראנסון הענק.

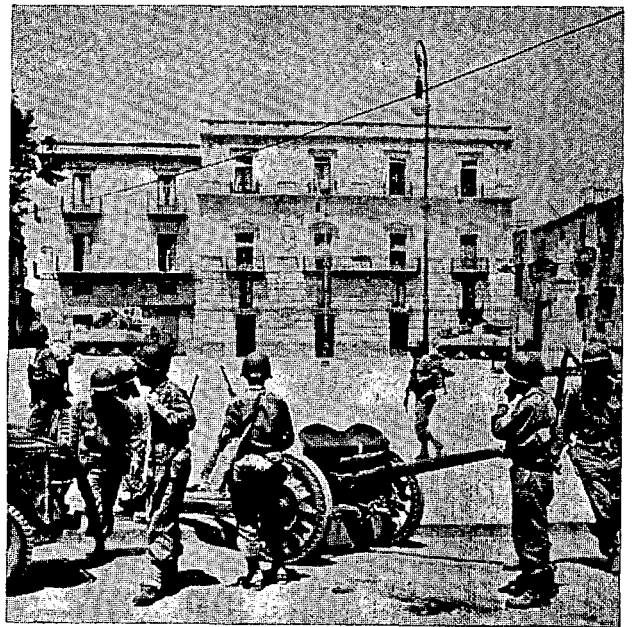

...היתה זו נחיתה רטובה.

יישרנו את רגלינו הדואבות ופרצנו מתוך הסירה כעדת מטורפים. המים הצוננים נספגו ועלו במכנסי. עת דשדשתי בגליהחוף בצותא עם דמיות אפלוליות אחרות. בטורים עורפיים רצנו לחצות את שפת-החוף, מתפללים שהמקלעים ישארו דוממים ושהמוקשים יהיו מרוחקים זה מזה דיהצורך למעבר בטוח בשבילנו.

ריח מבחיל של אבק-שריפה שרוף גדש את אויר-הלילה, בנוענו אחרי הקפיטן ניי, כשאנו חוצים את שפת-החוף חרש ומהר. לא יכולתי להאמין — איש לא ירה בנו; ושום מוקש לא התפוצץ! שכה קל יהיה — זאת לא הניח איש מאתנו. בודאי טמונה לנו מלכודת אי-כאן. הם מעמידים פני מתים, מפתים אותנו לקרוב ואז — טראח! אולם פחדו הוזמו. בטרם חשתי בזאת, כבר חצינו בשלום את שפת-החוף ונמצאנו עולים בשביל רחבי-ידיים המוליך אל מעלה הצוקים. שביל שאינו נשמר, שאינו ממוקש! עברנו על-פני שתי מצדיות, שעשן רימונים חריף עוד מתאבך מהן, והוספנו להעפיל. אחד מסיירינו, שכבר בדק את תוכנו של מצדיות אחדות, העביר את הידיעה: יחידה אחרת הקדימה אותנו ועשתה את מלאכתנו. עצום!

בהגיענו אל ראש הצוק תפסנו חיש עצמות לאורך קיר-אבן של מחסן, נוכח הים, ברחוב הראשי המוליך לעבר הכנסייה הקתדרלית. זה היה „שלב אלף“, לפי התכנית ששיננו על-פה — והבתים והרחובות היו נהירים לנו ממש כשל הערים בהן נולדנו. שבועות העיון המדוקדק בתצלומי-האוויר והתרגול בערים דומות שלאורך חוף אלג'יריה השתלמו עתה. הרגשתי

כיכר הכנסייה בג'אלה

שהריינג'רים החדשים מתחילים לחוש עצמם כותיקים. לא החלפנו דברים, מכיון שלא היה צורך בכך. כל איש ידע במדויק את עמדתו בחשיכה, וכל איש החזיק בנשקו והמתין בדריכות שהמחלקה השניה תבוא, תעבור דרכנו ותתקדם לפנינו.

ציפינו לשוא חמש דקות רוויות-מתח! הקפיטן ניי נועץ בלחי-

שות עם בראנסון ועמי: „לא נוכל להמתין להם עוד! פלוגה ה' כבר כאן, נכונה לנו מאחורינו. יהא עלינו, כנראה, לעשות את מלאכתה של המחלקה השניה, בכיכר הכנסייה. בעוד דקה ננוע לשם!“

העברתי חיש את הידיעה לסמל גרין ולסמל וינקומפלאק, מפקדי כיתות-הרובאים הראשונה והשניה, ואל הסמל וילבור גאלופ — מפקד כיתת-הנשק שלנו. לא נדרש מעמנו זמן רב לצורך התארגנות לקראת המשימה החדשה, מכיון ששיננו גם את משימתה של המחלקה השניה — והיא שיננה את משימתנו, כדי לודא גמישות באפשרויות התפעול.

הקפיטן ניי, ואחריו הרץ שלו, התייצב בראש, במרכזו של תבנית-המחלקה, ובסמוך ללויטננט בראנסון. תפסתי מקומי צעדים מספר מאחוריהם; ועת שהמולת-הקרב התלקחה פה ושם לרוחב שפת-החוף, נעה המחלקה הראשונה מפלוגה ו' של גדוד הריינג'רים הרביעי, ב-10 ביולי שעה 03.40, חרש, דרוכה לקרב, באפלת הלילה, ל„התפלל“ בכיכר הכנסייה.

לנו, הריינג'רים, שנמצאנו מתקדמים ברציפות אך בזהירות לעבר הכנסייה, דומה היה שנעים אנו בחלל הריק — בשטח היחיד החופשי מהתנגדות שבכל ראש-החוף. עברנו שלושה גושי-בניינים ללא תקלה ונמצאנו קרבים אל כיכר-הכנסייה עצמה. לא נורתה אף יריה אחת לעברנו ומעברנו, בעוד שבאפיו השתוללה תופת של קרב; ברם, אם נמצאו ביננו אי-אלו ריינג'רים שהשתוקקו לפעולה של ממש — אכזבה לא נחלו.

אך הגיע הטוראי-הראשון ריצ'ארד באנאט אל אחת הפניות שבדרום הכיכר, ומקלע פרץ בצרורי-ירות גורפני שגדעו ארצה. הוא גוע בטרם כילה נפילתו. כמעט באותו זמן נשמע מטח רובים וכדוריהם נתזו מקירות-האבן, עת נחפזו הריינג'רים לתפוס מחסות. הסמל ליאונרד גרין ראה את רשף אש-המקלע, אמד את המרחק אליו, ובחשכת הלילה — כש-המעשה קשה לביצוע — הטיל רימון הישר אל המטרה. המקלע פרץ בצרור השני — והאחרון שלו, עת התפוצץ הריינג'ר מון. ניי וברנסון נעו חיש אל מרכז הכיכר כששניהם יורים בקרבינים-האוטומטיים שלהם מן המותן. הכיתה הראשונה, בפיקודו של גרין, עקפה את קרן-הרחוב בוות ישרה, והכיתה השניה, ועמה אני והסמל וינקומפלאק הנחתנו אש-חיפוי בכוננו אל רשפי-האש הכתומים והירוקים.

כל בנין שגבל בכיכר נדמה לנו כשורץ מקלענים איטלקיים קשי-עורף. עדיין שררה חשיכה שחורה משחור, ובדוחק יכולנו להבחין בריינג'רים שלצדנו — קל-וחומר שלא הבחנו באי-טלקים. אך ידענו להבדיל בין ריינג'ר צועד או רץ ובין איטלקי; הכרנו את ההבדל הברור בין האש האוטומטית שלנו ובין האש האוטומטית שלהם, בין נפצי הרימונים שלנו ובין נפצי הרימונים שלהם; אפילו הנקישות שהשמיעו אנשינו בטענם מחדש, ובהטילים עצמם על אבני המרצפת, שונות היו מנקישות האויב. החוש, הרגשת הבאות, המזל, התושיה, כל אלה מילאו תפקיד חשוב במשחק-חיים-ומות זה, אולם הגורם החשוב ביותר שעמד לנו היתה הפעולה השיטתית שלנו, שלמדנוה מן הקומנדות. כאשר „זזה“ הכיתה הראשונה ימינה, „נעה“ כיתת-הרובאים השניה שמאלה, בעוד הסמל גאלופ ואנשי כיתתו, שהציבו את מרגמותיהם בצומת הרחובות, באו עתה לעזרתנו במתן אש-חיפוי ממרכזנו. אש זו

איפשרה לשתי הכיתות להתפרס לצדדים ולהתחיל בהתקדמות איטית אל עבר הכנסיה בלפיתת-מלקחיים. אולם קודם שנת- אפשר לנו להגיע אל הכנסיה עצמה — ממנה נורתה אש עזה — הוטל עלינו לטהר זה את זה את הבתים, שגבלו בכיכר הכנסיה. כבר הוזהרנו מפי הקומנדות בסקוטלנד שמצב כזה — בלילה — הוא „לא מן הנעמים“.

כל כיתת-רובאים התפצלה ביזמת עצמה לחוליות זעירות. בזוגות ובשלשות זינקו ריינג'רים אל תוך פתחים שדלתותיהם נופצו ברימונים, ריססו את פנים המבנים באש רובים ותתי- מקלעים ונעו לבית הבא, לחזור על המעשה. שניים מכיתתו של וינקומפלאק טיפסו על מרוב והגיעו לגג של בית בן שלוש קומות שניצב מול הכנסיה. הישר מתחתם נמצאו שני צלפים שהכבידו אכפס על כיתתו של גרין. הריינג'רים וחלו חרש אל קצה הגג, שכבו הישר מעל לחלון הפתוח והטילו פנימה את רימוני-היד שלהם, בקטלם את האיטלקים המרגי- זים. אותם שני בחורים רבי-תושיה הניפו עצמם אחר-כך לחור הבית מבעד לחלון הפתוח, פוצצו חור בקיר המחובר את הבית עם הבית השני, וקטלו שם שני איטלקים נוספים.

הטוראיה הראשון הופמאיסטר, המקלען, נותק מ„מספר שניים“ שלו ורץ לחור בית, כשהוא יורה במקלעו מן המותן. בפצצו איטלקי שהיה יורה מעמדת-ירי החולשת להפליא על הכיכר, הסיטו הופמאיסטר הצידה וניצל עמדה זו כדי לחפות באש על הקפיטן ניי, שהיה מסתער אל תוך בית אחר. בעת שירה הופמאיסטר, פרץ מישו במרוצה לחדר, כרע לצדה והחל ממטיר אש. בין צרור לצרור העניק הופמאיסטר ליורה שעלי ידו דחיפת מרפק קלה ופנה אליו: „לך, מצא לך חלון לעצמך. המקלע שלי מושך אש די והותר!“ הדמות שלצדו נצטעקה לפתע באיטלקית והשליכה מידה באימה את הרובה. הופמאיס- טר הנדהם, שלא חפץ להעמיס על עצמו שבוי, פשוט הסיר את קסדתו של האיטלקי וחבט בו „קלות“ בקת המקלע, כדי ל„הרדירו“. אחרי-כך חזר הופמאיסטר לחלון ופתח שוב באש.

הרב-טוראי גיימס הילדבראנט ואנוכי מצאנו עצמנו קרבים מעברים שונים לבנין, שמתוכו נשמע קולם הנרגש של איטלי- קים מספר. סמטה רחבה, שנשתפלה אל כיכר-הכנסיה, הפרידה בינינו לבין האיטלקים. נכונים היינו לעבור בוינוק את הסמטה, עת שמענו קול הלמות נעליים-כבדות שרעות אל הכיכר. בהשראת-פתע תפסתי בזרועו של הילדבראנט וצעקתי אל האיטלקים המתקדמים:

„Veni qua subito!“ (בואו הנה, מהר!). בן-רגע רצו לקראתנו ארבעה איטלקים, כשהם מחזיקים את רוביהם במלוכסן לחוזם. מפקדם, שחשבני לקצין איטלקי, התייצב לפני, והקיש עקביו בעמידה „דום“. הילדבראנט ואני כיננו אליהם את רובינו וחיש פרקנו מעליהם את נשקם. מפקדם, בהיותו משוכנע שאין זו אלא טעות נוראה, לא חדל מלמלמל באיטלקית: „אבל גם אנחנו איטלקים“. לא שיערתי כלל שידיעותי באי- טלקית הן כה טובות. אחרי-כך נודע לנו, כי אנשים אלה נמנו

עם קבוצה, שמפקד ג'אלה שלחה אל הכנסיה כדי להגן עליה „בכל מחיר“.

במשך כשעה סער הקרב לרוחב כיכר הכנסיה ולאורכה, ובר- חובות הסמוכים לה. לאט-לאט, אך בבטחה, היתה המחלקה הראשונה מהדקת את מלקחיה עד אשר חוסלה כל ההתנגדות באגפים, ונותר רק גרעין-ההתנגדות עז בכנסיה המבוצרת. אשר-רובים שוצפת הומטרה עלינו מאשנבי-ראבן אחדים בקומות שונות של המגדל. מן הדלתות הפתוחות של הכנסיה, ממעמ- קים, נורתה מדי פעם יריה בודדת.

שחר ארגמני הפציע מעל לקו-הרקיע הנמוך והמשונן של ג'אלה, עת הסמל וינקומפלאק ואנוכי, ואחרינו הרב-טוראי מאק-קירנאן, אלאן מאריל וביג פרואיט הלכנו לפגוש בקפיטן ניי ובלויטננט בראנסון, על-יד דלתות הכנסיה. נמצאנו מחוץ לקו-הירי של הצלפים שבקצה האחר של המגדל שמעלינו, וידענו כי בתוך הכנסיה הגדולה עדיין מחזיקים מעמד איטלקים אחדים.

ניי לא הריק זמנו לבטלה. „שפיר, אלטיארי“, פנה אלי, „בער אותם!“

בער אותם; עתה אאלץ לשפוך דם על אדמת-קודש, בכנסיה קדושה. מכל המצבים בהם עלול חייל להימצא — מצב זה נראה לי כנתעב ביותר. אך ריינג'רים אינם מבוזים זמנם בהרהרם בעניני מוסר. שריקות נוספות של כדורי רובה שבאו מחרכי המגדל היוו תזכורות נאמנות, כי האויב היושב על אדמת-קודש עדיין רוחו וכוהו אתו. וינקומפלאק ואנשיו קרר סים היו מעברה השני של הדלת, מצפים שאפתח בפעולה. „בסדר, וינק, מתחילים!“

בעמדי דבוק אל הכותל משמאל למבוא-האבן בעטתי בדלת ופתחתיה לרוחה, הטלתי פנימה רימון, קפצתי אחורנית עת התפוצץ הרימון, ועוד טרם נתפוגג העשן יריתי במהירות שמונה כדורים אל אחת מפניות אולם-הכנסיה רחב-הידיים. וינקומפלאק, ואחריו מק-קירנאן, אלאן ופרואיט, חלפו במרוצה על פני, דילגו מעל למעקה המזבח, התגברו על שני איטלקים שנמצאו בחדר תשמישי-הקדושה שמאחוריו, ואחר-כך פילסו דרכם בלחימה במעלה מדרגות המגדל המתעקלות. משתמה המלאכה חוסלו שם שלושה פאשיסטים קשי-עורף מ„דיבזית“ ליבורנו; אצל המזבח, בתנוחה משונה, שכבו שני איטלקים קטולים.

החמה זוהרה ברקיע עת יצאתי מן הכנסיה האפלולית, מותש מן המאמץ האיום של השעתיים האחרונות. בכיכר נראו פה ושם ערימות איטלקים הרוגים, ובפינתו טרוד היה החובש ב„הטלאת“ הריסר איטלקים פצועים. ארבעים שבויים נמצאו תחת משמר בחנות-ממתקים, וריינג'רים יגעים, אדומי-עין, נשענו עיפפים אל הכתלים או רבצו על המדרגות, נושמים נשימת-רנחה כל עוד יש שהות לכך. הסמל ליאונרד גרין ואנשיו חזרו תשושים מפעולת טיהור-הגגות, ועמם אחר-עשר שבויים.

גרין דיוח קצרות לקפיטן ניי: „המשימה בוצעה!“